

Първа глава

Кога разбираме, че един брак наистина е свършил?

Джесика Колман гледаше навън през кухненския прозорец, докато пиеше сутрешното си кафе и слушаше с половин ухо най-добрата си приятелка Алисън Пейдж, която ѝ разказваше за изумителната вечеря в „Импюдънт Ойстър“ предишния ден. С Алисън бяха най-добри приятелки още от деца, когато живеяха в Чатъм, щата Масачузетс, и макар че от години ги деляха над хиляда километра, те продължаваха да се чуват по телефона поне веднъж седмично, обикновено рано сутринта.

– Поръчахме си стриди „Рокфелер“, в които имаше и омар, гарнирани с кремообразен спаначен сос. Щяха много да ти харесат.

Това беше любимият им ресторант в Чатъм, градче на Кейп Код, където и двете бяха израснали. Алисън остана да живее там, а Джесика се установи в другия край на Източното крайбрежие, в Чарлстън, щата Южна Каролина, преди много години, след като завърши право и се омъжи за Паркър.

– Джес, слушаш ли ме? – Алисън беше престанала да говори, без Джесика дори да забележи.

Джес усещаше, че започва да я боли глава, докато мислеше напрегнато кога е най-подходящият момент да проведе неприятен разговор със съпруга си. Разговор, който и двамата избягваха.

– Извинявай, отнесох се, струпа ми се много напоследък. Нищо ново, само се питах какво да правя с Паркър.

– Ясно, значи без златни звезди напоследък?

– Меко казано – Паркър вече беше станал и излязъл. В последните месеци той си беше създал нов навик да ходи на фитнес преди работа, а после да си взема душ и да се облича там. Кантората беше само на няколко метра от фитнес залата. Ако имаше среща с клиент рано сутринта, Паркър вземаше екипа си и

отиваше да тренира на обяд или веднага след работа. В последно време беше решил, че трябва да свали девет килограма и месец по-късно постигна целта си, колкото и неприятно да беше това за Джесика. Той веднага спря да прекалява с храната и пропускаше закуската и обяда, като се задоволяваше само с едно хранене на ден. Джес не можеше да си представи такова нещо, тя никога не пропускаше хранене. Не че беше дебела, но теглото ѝ варираше нагоре-надолу с пет-шест килограма, а не ѝ беше лесно да спазва диета.

Офисът не беше далеч, на по-малко от петнайсет километра, но заради трафика в пиковите часове пътуването обикновено отнемаше почти четиридесет и пет минути. Джес спря тъмносиньото си беемве седан на паркинга на офис сградата в осем и петнайсет. Колата на Паркър, черен рейндж роувър, вече беше там.

Асистентката ѝ Мириам тъкмо събличаше палтото си, когато Джес излезе от асансьора. Работещата на временен договор рецепционистка все още не беше дошла. Но до официалното начало на работния ден в офиса имаше още петнайсет минути. Мириам се усмихна, когато я видя.

– Тъкмо щях да си взема кафе, искаш ли и ти? – попита асистентката ѝ. Тя беше възрастна жена, преминала наскоро шейсетте години, и имаше майчински обноски, които Джес ценеше. Освен това Мириам винаги беше с две крачки напред от нея и се държеше много мило с клиентите. Работеха заедно от години, но Джес знаеше за плановете ѝ скоро да се пенсионира и се страхуваше, че ще трябва да обучава нов човек на нейното място.

– Би било чудесно, много благодаря – Джес се настани на бюрото си, включи компютъра и прегледа имейлите си. Денят ѝ беше натоварен, графикът ѝ беше запълнен със срещи с клиенти. Видя Паркър за малко, за да го поздрави, и го засече отново едва в края на деня в кабинета му, когато прибираще нещата си. Той подаде глава на вратата, след което излезе. Асистентката му Линда беше до него. Докато обличаше сакото си, ризата ѝ се

повдигна леко отпред и Джес видя нещо, което не беше забелязала досега.

Коремът на Линда беше закръглен, асистентката на Паркър чакаше бебе. Линда работеше за фирмата по-малко от година и беше с няколко години по-голяма от дъщеря им. Тя пристигна с отлични препоръки и замени по-възрастна жена, която се пенсионира. Паркър казваше, че засега момичето се справя страхотно с работата. Но Джес не си спомняше Линда да е споменавала за сериозен приятел. По големината на корема ѝ предположи, че е бременна в четвъртия или петия месец.

Беше стройно момиче и обикновено носеше рокли или дълги блузи, които покриваха кръста ѝ. Джес се питаше дали Паркър знае. Трябваше да помислят за заместничка, когато Линда излезе в майчинство, а също и да обмислят възможността тя да не се върне. В половината от случаите момичетата не се връщаха дори когато се бяха зарекли пламенно, че ще го направят.

– Прибиращ ли се? – попита Джес с усмивка.

– Всъщност не. „Лайънс к्लъб“ има събитие тази вечер, мисля, че ти споменах. Ще ни връчат годишния си чек за хранителната банка. Ще отидем с Линда. Зная, че не харесваш тези събития, и си помислих, че на нея може да ѝ е интересно.

Джес наистина не харесваше тези вечери и обикновено се опитваше да се измъкне от тях. Организацията беше чудесна, но вечерите се проточваха с часове. С Паркър бяха активни доброволци, членуваха в комитета за хранителната банка на църквата си и всяка година „Лайънс к्लъб“ и други организации даряваха хиляди долари за дейността на банката. Джес нямаше нищо против, че Линда отива на нейно място. Това беше последното нещо, което ѝ се правеше след дългия ден в офиса.

Но после Линда погали разсеяно корема си и Джес улови погледа на Паркър към асистентката му. Той беше бегъл, но за краткия миг, в който го засече, откри в него огромно обожание и всичко ѝ се изясни.

А когато Паркър срещна погледа на жена си, разбра, че тя знае. Ненадейно появилата се издайническа руменина на бузите

му го потвърди.

Тя само го погледна.

– Когато се прибереш у дома тази вечер, трябва да поговорим. Асмя се Джес. Преди време тя се беше пошегувала с Алисън, че трябва да слага златна звезда в календара за редките случаи, когато с Паркър правеха секс. По нейни сметки от последния път беше минала почти година. Това вече не беше приоритет за тях. Запознаха се, когато Джесика беше първа година в „Чарлстън колидж“. И за двамата това беше първа сериозна връзка. След като се ожениха и завършиха право, започнаха да работят в кантората на бащата на Паркър в Чарлстън. Установиха се в „Маунт Плезънт“, един от най-хубавите квартали в града, и три години по-късно се роди дъщеря им Кейтлин, която неотдавна стана на трийсет.

– Съжалявам. Говорила ли си с него за това? Ще направиш ли опит да спасиш брака си?

Джесика не беше сигурна, че е останало нещо за спасяване. Години наред с Паркър бяха лудо влюбени. И двамата работеха много, а сега работата май беше единственото, което ги свързваше.

– Приличаме на съквартиранти. От няколко години сякаш се отдалечаваме един от друг. И ми се струва, че нещо се е променило през последните месеци, но може и да е само смахнато усещане.

– Мислиш, че ти изневерява ли? – Алисън звучеше учудено и Джес я разбираше. Паркър беше последният човек, който би изневерил. Работеше много, а двамата бяха заедно на работното място. Тя знаеше графика му и не смяташе, че е възможно мъжът ѝ да има извънбрачна връзка. И все пак не можеше да се отърве от това усещане.

– Не зная, вероятно не. Може би и двамата сме осъзнали, че с брака ни е свършено. Нещо вече не е както преди.

– Трябва да говориш с него.

– Зная. Понякога улавям погледа му, сякаш и той има желание да поговорим, но никой не се решава да направи първата

крачка. Май ни е по-лесно да се правим, че всичко е наред, и да продължаваме да живеем, както досега.

– Това не звучи добре, Джес. Времето лети и ако нещо в брака ви не е наред, опитайте се да го поправите заедно или продължи напред. Няма да е краят на света, ако останеш сама, може да ти се отрази добре.

Алисън беше омъжена десет години, а от над двацет нямаше мъж до себе си. И беше най-добра приятелка с бившия си съпруг. Те сякаш се разбираха по-добре, откакто се разведоха. Джес все я питаше дали няма да се съберат отново, но Алисън настояваше, че отношенията им вече са различни.

– Права си, мисля, че вече съм готова. Никога не съм била с Паркър вече беше станал и излязъл. В последните месеци той си беше създал нов навик да ходи на фитнес преди работа, а после да си взема душ и да се облича там. Кантората беше само на няколко метра от фитнес залата. Ако имаше среща с клиент рано сутринта, Паркър вземаше екипа си и отиваше да тренира на обяд или веднага след работа. В последно време беше решил, че трябва да сваля девет килограма и месец по-късно постигна целта си, колкото и неприятно да беше това за Джесика. Той веднага спря да прекалява с храната и пропускаше закуската и обяда, като се задоволяваше само с едно хранене на ден. Джес не можеше да си представи такова нещо, тя никога не пропускаше хранене. Не че беше дебела, но теглото ѝ варираше нагоре-надолу с пет-шест килограма, а не ѝ беше лесно да спазва диета.

Офисът не беше далеч, на по-малко от петнайсет километра, но заради трафика в пиковите часове пътуването обикновено отнемаше почти четиридесет и пет минути. Джес спря тъмносиньото си беамве седан на паркинга на офис сградата в осем и петнайсет. Колата на Паркър, черен рейндж роувър, вече беше там.

Асистентката ѝ Мириам тъкмо събличаше палтото си, когато Джес излезе от асансьора. Работещата на временен договор рецепционистка все още не беше дошла. Но до официалното начало на работния ден в офиса имаше още петнайсет минути.

Мириам се усмихна, когато я видя.

– Тъкмо щях да си взема кафе, искаш ли и ти? – попита асистентката ѝ. Тя беше възрастна жена, преминала наскоро шейсетте години, и имаше майчински обноски, които Джес ценеше. Освен това Мириам винаги беше с две крачки напред от нея и се държеше много мило с клиентите. Работеха заедно от години, но Джес знаеше за плановете ѝ скоро да се пенсионира и се страхуваше, че ще трябва да обучава нов човек на нейното място.

– Би било чудесно, много благодаря – Джес се настани на бюрото си, включи компютъра и прегледа имейлите си. Денят ѝ беше натоварен, графикът ѝ беше запълнен със срещи с клиенти. Видя Паркър за малко, за да го поздрави, и го засече отново едва в края на деня в кабинета му, когато прибираще нещата си. Той подаде глава на вратата, след което излезе. Асистентката му Линда беше до него. Докато обличаше самото си, ризата ѝ се повдигна леко отпред и Джес видя нещо, което не беше забелязала досега.

Коремът на Линда беше закръглен, асистентката на Паркър чакаше бебе. Линда работеше за фирмата по-малко от година и беше с няколко години по-голяма от дъщеря им. Тя пристигна с отлични препоръки и замени по-възрастна жена, която се пенсионира. Паркър казваше, че засега момичето се справя страхотно с работата. Но Джес не си спомняше Линда да е споменавала за сериозен приятел. По големината на корема ѝ предположи, че е бременна в четвъртия или петия месец.

Беше стройно момиче и обикновено носеше рокли или дълги блузи, които покриваха кръста ѝ. Джес се питаше дали Паркър знае. Трябваше да помислят за заместничка, когато Линда излезе в майчинство, а също и да обмислят възможността тя да не се върне. В половината от случаите момичетата не се връщаха дори когато се бяха зарекли пламенно, че ще го направят.

– Прибиращ ли се? – попита Джес с усмивка.

– Всъщност не. „Лайънс к्लъб“ има събитие тази вечер, мисля, че ти споменах. Ще ни връчат годишния си чек за

хранителната банка. Ще отидем с Линда. Зная, че не харесваш тези събития, и си помислих, че на нея може да ѝ е интересно.

Джес наистина не харесваше тези вечери и обикновено се опитваше да се измъкне от тях. Организацията беше чудесна, но вечерите се проточваха с часове. С Паркър бяха активни доброволци, членуваха в комитета за хранителната банка на църквата си и всяка година „Лайънс к्लъб“ и други организации даряваха хиляди долари за дейността на банката. Джес нямаше нищо против, че Линда отива на нейно място. Това беше последното нещо, което ѝ се правеше след дългия ден в офиса.

Но после Линда погали разсеяно корема си и Джес улови погледа на Паркър към асистентката му. Той беше бегъл, но за краткия миг, в който го засече, откри в него огромно обожание и всичко ѝ се изясни.

А когато Паркър срещна погледа на жена си, разбра, че тя знае. Ненадейно появилата се издайническа руменина на бузите му го потвърди.

Тя само го погледна.

– Когато се прибереш у дома тази вечер, трябва да поговорим.

* * *

Паркър вече беше станал и излязъл. В последните месеци той си беше създал нов навик да ходи на фитнес преди работа, а после да си взема душ и да се облича там. Кантората беше само на няколко метра от фитнес залата. Ако имаше среща с клиент рано сутринта, Паркър вземаше екипа си и отиваше да тренира на обяд или веднага след работа. В последно време беше решил, че трябва да свали девет килограма и месец по-късно постигна целта си, колкото и неприятно да беше това за Джесика. Той веднага спря да прекалява с храната и пропускаше закуската и обяда, като се задоволяваше само с едно хранене на ден. Джес не можеше да си представи такова нещо, тя никога не пропускаше хранене. Не беше дебела, но теглото ѝ варираше нагоре-надолу с пет-шест килограма, а не ѝ беше лесно да спазва диета.

Офисът не беше далеч, на по-малко от петнайсет километра, но заради трафика в пиковите часове пътуването обикновено отнемаше почти четиридесет и пет минути. Джес спря тъмносиньото си беемве седан на паркинга на офис сградата в осем и петнайсет. Колата на Паркър, черен рейндж роувър, вече беше там.

Асистентката ѝ Мириам тъкмо събличаше палтото си, когато Джес излезе от асансьора. Работещата на временен договор рецепционистка все още не беше дошла. Но до официалното начало на работния ден в офиса имаше още петнайсет минути. Мириам се усмихна, когато я видя.

– Тъкмо щях да си взема кафе, искаш ли и ти? – попита асистентката ѝ. Тя беше възрастна жена, преминала наскоро шейсетте години, и имаше майчински обноски, които Джес ценеше. Освен това Мириам винаги беше с две крачки напред от нея и се държеше много мило с клиентите. Работеха заедно от години, но Джес знаеше за плановете ѝ скоро да се пенсионира и се страхуваше, че ще трябва да обучава нов човек на нейното място.

Паркър вече беше станал и излязъл. В последните месеци той си беше създал нов навик да ходи на фитнес преди работа, а после да си взема душ и да се облича там. Кантората беше само на няколко метра от фитнес залата. Ако имаше среща с клиент рано сутринта, Паркър вземаше екипа си и отиваше да тренира на обяд или веднага след работа. В последно време беше решил, че трябва да сваля девет килограма и месец по-късно постигна целта си, колкото и неприятно да беше това за Джесика. Той веднага спря да прекалява с храната и пропускаше закуската и обяда, като се задоволяваше само с едно хранене на ден. Джес не можеше да си представи такова нещо, тя никога не пропускаше хранене. Не че беше дебела, но теглото ѝ варираше нагоре-надолу с пет-шест килограма, а не ѝ беше лесно да спазва диета.

Офисът не беше далеч, на по-малко от петнайсет километра, но заради трафика в пиковите часове пътуването обикновено отнемаше почти четиридесет и пет минути. Джес спря

тъмносиньото си беемве седан на паркинга на офис сградата в осем и петнайсет. Колата на Паркър, черен рейндж роувър, вече беше там.

Асистентката ѝ Мириам тъкмо събличаше палтото си, когато Джес излезе от асансьора. Работещата на временен договор рецепционистка все още не беше дошла. Но до официалното начало на работния ден в офиса имаше още петнайсет минути. Мириам се усмихна, когато я видя.

– Тъкмо щях да си взема кафе, искаш ли и ти? – попита асистентката ѝ. Тя беше възрастна жена, преминала наскоро шейсетте години, и имаше майчински обноски, които Джес ценеше. Освен това Мириам винаги беше с две крачки напред от нея и се държеше много мило с клиентите. Работеха заедно от години, но Джес знаеше за плановете ѝ скоро да се пенсионира и се страхуваше, че ще трябва да обучава нов човек на нейното място.

– Би било чудесно, много благодаря – Джес се настани на бюрото си, включи компютъра и прегледа имейлите си. Денят ѝ беше натоварен, графикът ѝ беше запълнен със срещи с клиенти. Видя Паркър за малко, за да го поздрави, и го засече отново едва в края на деня в кабинета му, когато прибираще нещата си. Той подаде глава на вратата, след което излезе. Асистентката му Линда беше до него. Докато обличаше самото си, ризата ѝ се повдигна леко отпред и Джес видя нещо, което не беше забелязала досега.

Коремът на Линда беше закръглен, асистентката на Паркър чакаше бебе. Линда работеше за фирмата по-малко от година и беше с няколко години по-голяма от дъщеря им. Тя пристигна с отлични препоръки и замени по-възрастна жена, която се пенсионира. Паркър казваше, че засега момичето се справя страхотно с работата. Но Джес не си спомняше Линда да е споменавала за сериозен приятел. По големината на корема ѝ предположи, че е бременна в четвъртия или петия месец.

Беше стройно момиче и обикновено носеше рокли или дълги блузи, които покриваха кръста ѝ. Джес се питаше дали Паркър

знае. Трябваше да помислят за заместничка, когато Линда излезе в майчинство, а също и да обмислят възможността тя да не се върне. В половината от случаите момичетата не се връщаха дори когато се бяха зарекли пламенно, че ще го направят.

– Прибираш ли се? – попита Джес с усмивка.

– Всъщност не. „Лайънс к्लъб“ има събитие тази вечер, мисля, че ти споменах. Ще ни връчат годишния си чек за хранителната банка. Ще отидем с Линда. Зная, че не харесваш тези събития, и си помислих, че на нея може да ѝ е интересно.

Джес наистина не харесваше тези вечери и обикновено се опитваше да се измъкне от тях. Организацията беше чудесна, но вечерите се проточваха с часове. С Паркър бяха активни доброволци, членуваха в комитета за хранителната банка на църквата си и всяка година „Лайънс к्लъб“ и други организации даряваха хиляди долари за дейността на банката. Джес нямаше нищо против, че Линда отива на нейно място. Това беше последното нещо, което ѝ се правеше след дългия ден в офиса.

Но после Линда погали разсеяно корема си и Джес улови погледа на Паркър към асистентката му. Той беше бегъл, но за краткия миг, в който го засече, откри в него огромно обожание и всичко ѝ се изясни.

А когато Паркър срещна погледа на жена си, разбра, че тя знае. Ненадейно появилата се издайническа руменина на бузите му го потвърди.

Тя само го погледна.

– Когато се прибереш у дома тази вечер, трябва да поговорим. Джес се настани на бюрото си, включи компютъра и прегледа имейлите си. Денят ѝ беше натоварен, графикът ѝ беше запълнен със срещи с клиенти. Видя Паркър за малко, за да го поздрави, и го засече отново едва в края на деня в кабинета му, когато прибираше нещата си. Той подаде глава на вратата, след което излезе. Асистентката му Линда беше до него. Докато обличаше самото си, ризата ѝ се повдигна леко отпред и Джес видя нещо, което не беше забелязала досега.

Коремът на Линда беше закръглен, асистентката на Паркър

чакаше бебе. Линда работеше за фирмата по-малко от година и беше с няколко години по-голяма от дъщеря им. Тя пристигна с отлични препоръки и замени по-възрастна жена, която се пенсионира. Паркър казваше, че засега момичето се справя страхотно с работата. Но Джес не си спомняше Линда да е споменавала за сериозен приятел. По големината на корема ѝ предположи, че е бременна в четвъртия или петия месец.

Беше стройно момиче и обикновено носеше рокли или дълги блузи, които покриваха кръста ѝ. Джес се питаше дали Паркър знае. Трябваше да помислят за заместничка, когато Линда излезе в майчинство, а също и да обмислят възможността тя да не се върне. В половината от случаите момичетата не се връщаха дори когато се бяха зарекли пламенно, че ще го направят.

– Прибираш ли се? – попита Джес с усмивка.

– Всъщност не. „Лайънс к्लъб“ има събитие тази вечер, мисля, че ти споменах. Ще ни връчат годишния си чек за хранителната банка. Ще отидем с Линда. Зная, че не харесваш тези събития, и си помислих, че на нея може да ѝ е интересно.

Джес наистина не харесваше тези вечери и обикновено се опитваше да се измъкне от тях. Организацията беше чудесна, но вечерите се проточваха с часове. С Паркър бяха активни доброволци, членуваха в комитета за хранителната банка на църквата си и всяка година „Лайънс к्लъб“ и други организации даряваха хиляди долари за дейността на банката. Джес нямаше нищо против, че Линда отива на нейно място. Това беше последното нещо, което ѝ се правеше след дългия ден в офиса.

Но после Линда погали разсеяно корема си и Джес улови погледа на Паркър към асистентката му. Той беше бегъл, но за краткия миг, в който го засече, откри в него огромно обожание и всичко ѝ се изясни.

А когато Паркър срещна погледа на жена си, разбра, че тя знае. Ненадейно появилата се издайническа руменина на бузите му го потвърди.

Тя само го погледна.

– Когато се прибереш у дома тази вечер, трябва да

поговорим.